

Αφορμή για το συγκεκριμένο μάθημα στάθηκε ένα περιστατικό όταν ένα αγοράκι ήρθε κλαίγοντας για να μου πει πως **τον είπαν «γυναίκα»** επειδή στα αθλητικά του παπούτσια υπήρχαν μερικά **ροζ** σημεία.

Κάποια άλλη μέρα κι ενώ ζωγράφιζα στον πίνακα καρότα, **καρδούλες** και μπαλόνια για την πράξη της πρόσθεσης κάποια αγοράκια γέλασαν και είπαν ότι η άσκηση με τις **καρδούλες** είναι μόνο για τα κορίτσια. «Τι εννοείτε, τα αγόρια δεν έχετε **καρδούλα;**» ρώτησα και έμειναν να με κοιτάνε σαν να τους είχα μόλις εξηγήσει το Πυθαγόρειο Θεώρημα.

Ξεκινήσαμε, λοιπόν, μοιράζοντάς τους κόλλες με το παρακάτω ερώτημα και τα δύο αυτά παιχνίδια, **χωρίς να αναφέρω τις λέξεις κούκλα και σπαθί.**

Όπως ήταν αναμενόμενο, όλα τα αγοράκια διάλεξαν το σπαθί και τα κοριτσάκια την κούκλα.

Στη συνέχεια μοίρασα το ίδιο ερώτημα με τα ίδια αντικείμενα, με τη διαφορά όμως ότι τώρα ήταν **χρωματισμένα**. (Σε έγχρωμη εκτύπωση για προφανείς λόγους).

Κατάλαβαν ότι κάπου υπάρχει παγίδα και **άρχισαν να γελούν αμήχανα** αλλά σύντομα διάλεξαν και πάλι παιχνίδι. Το 1/3 των παιδιών άλλαξαν τώρα την επιλογή τους και **διάλεξαν το παιχνίδι του οποίου τα χρώματα «παιριάζουν» στο φύλο τους**. Στη συζήτηση που ακολούθησε ακούστηκαν διάφορες γνώμες: «Σπαθί ήθελα πριν, σπαθί ήθελα και μετά», «Τώρα η κούκλα έγινε αγορίστικη» κ.α. ενώ τα παιδάκια που άλλαξαν επιλογή παραδέχτηκαν πως κοίταξαν μόνο το χρώμα και όχι το ίδιο το παιχνίδι.

Έπειτα ακολούθησαν κάποιες εικόνες με τις οποίες προσπάθησα να τους δώσω να καταλάβουν πως **τα χρώματα δεν απειλούν την ταυτότητά μας, ούτε τα αντικείμενα που χρησιμοποιούμε, ούτε τα ρούχα ή τα παιχνίδια μας**. Είναι κορίτσια, είναι αγόρια και αυτό δεν μπορεί να αλλάξει. Θέλω να είναι ελεύθερα να παίζουν με ό,τι τους αρέσει, να ντύνονται όπως τους αρέσει, να τρώνε, να τραγουδούν και γενικά να ζουν απαλλαγμένα από απαγορεύσεις στερεοτυπικών αντιλήψεων.

Σε ποιο παγκάκι
μπορούν να
καθίσουν τα
αγόρια και σε
ποιο τα
κορίτσια;

Στο ροζ κάστρο ανεβαίνουν αγόρια;;;
Μα δε θα γίνουν κορίτσια;;;

Με ποιο κουταλάκι θα είναι πιο νόστιμη αυτή η τούρτα σοκολάτα;;;

MIAM!
MIAM!
MIAM!

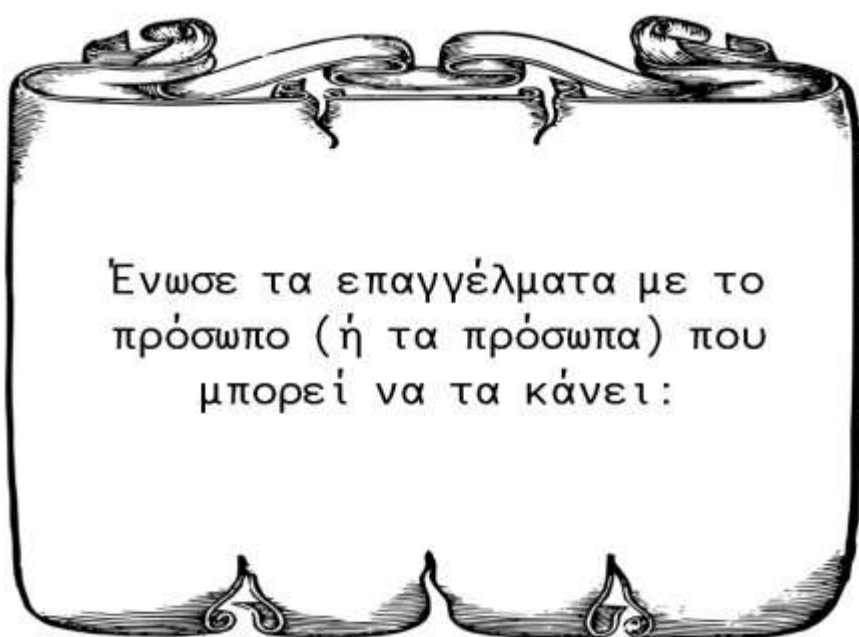
Όμορφη η θάλασσα!
Και είναι μόνο για τα αγόρια!

Κοίτα τι χρώμα πήρε ο ουρανός από το φως
του ήλιου! Μόνο στα κορίτσια αρέσει όμως!

Το δεύτερο μέρος του μαθήματος είχε να κάνει με τα **επαγγέλματα**. Τους μοίρασα κόλλες με τις παρακάτω εικόνες ζητώντας να αντιστοιχίσουν τα αντικείμενα που αντιπροσωπεύουν διάφορα επαγγέλματα με το πρόσωπο που τα εξασκεί (άντρας ή γυναίκα). Πριν προλάβω να το διευκρινίσω, ένα αγοράκι με ρώτησε **«Κι αν κάποιο το κάνουν και οι δύο;» «Θα το αντιστοιχίσετε και με τους δύο»**.

Όσο εξηγούσα τη δραστηριότητα δεν κατονόμασα τα επαγγέλματα για να μη δώσω «φύλο» στις λέξεις και τα προΐδεάσω. (π.χ. Αυτά τα αντικείμενα έχουν να κάνουν με τη μαγειρική, αυτά με το χτίσιμο κτλ). Για τον ίδιο λόγο επέλεξα μόνο αντικείμενα και όχι ανθρώπινες φιγούρες. (εκτός από το μπαλέτο που όσα αντικείμενα βρήκα παρέπεμπαν σε γυναίκα.)

Σχεδόν όλα τα παιδιά αντιστοίχισαν στη γυναίκα τη μαγειρική, το μπαλέτο και το κομμωτήριο ενώ στον άντρα το χτίσιμο, τον διαιτητή και τον πιλότο. Πολλά παιδιά ωστόσο έβαλαν και στον άντρα το κομμωτήριο και τη μαγειρική κι επίσης τον διαιτητή στη γυναίκα, εξηγώντας πως τα έχουν δει όλα αυτά. Έτσι, προχωρήσαμε στις επόμενες φωτογραφίες με ανθρώπους που εξασκούν επαγγέλματα ασυνήθιστα για το φύλο τους.

Ας ρίξουμε μια ματιά σε
αυτά τα επαγγέλματα...

Συμφωνήσαμε πως **άντρες και γυναίκες μπορούν να κάνουν σχεδόν όλα τα επαγγέλματα**. Βέβαια, αυτό έχει να κάνει με τις ικανότητες που απαιτεί το κάθε επάγγελμα, όπως η σωματική δύναμη, η δεξιότητα κ.α. και το ποιοι άνθρωποι τις διαθέτουν.

Ξεκινάει το πρώτο: «Ποδοσφαιριστής ή τραγουδιστής», το δεύτερο: «τραγουδίστρια»... Να μην τα πολυλογώ, φτιάξαμε συγκρότημα και σε λίγο βγάζουμε το CD!

**Εσύ τι θέλεις
να γίνεις όταν
μεγαλώσεις;**

Σχεδόν όλα παραδέχτηκαν ότι το είχαν πει αυτό «όταν ήταν μικρά»! Κι έτσι μιλήσαμε για σύγχρονους σούπερ-ήρωες και πριγκίπισσες.

Ένας σούπερ ήρωας

Μια πριγκίπισσα

Και κάποιες χρήσιμες συνήθειες!

Όταν χρειάζεται να τους μοιράσω χρωματιστά χαρτιά για κάποια δραστηριότητα, δε διαλέγω τα χρώματα αλλά **δίνω στην τύχη**, κάτι που το έχουν συνηθίσει πλέον και λένε και από μόνα τους «Δεν έχει να διαλέγουμε!».

Κάτι άλλο που με διευκολύνει πολύ είναι να μην ψάχνω κάθε φορά «αγορίστικα» και «κοριτσίστικα» αυτοκόλλητα και σφραγίδες αλλά να χρησιμοποιώ **παρόμοιες φιγούρες για όλους**, ζωάκια, μπάλες, σχολικά είδη, ανθρωπάκια κτλ. Πλέον κανείς δεν ξεχωρίζει τα αυτοκόλλητα και μάλιστα γέλασα μια μέρα με ένα αγοράκι που του έτυχε στο τετράδιο αυτοκόλλητο με ένα κορίτσι που τα μαλλιά της ανέμιζαν και είπε: «Χαχα! Εμένα μου έβαλε μια τρελή!»

Κι αυτά γιατί δεν ονειρεύομαι για τα αγόρια μου να γίνουν οι ήρωες των κινουμένων σχεδίων, ατρόμητοι, καταπιεσμένοι, χωρίς ίχνος συναισθημάτων και αδυναμιών, ούτε για τα κορίτσια μου να γίνουν άβουλες πριγκίπισσες που πάντα θα περιμένουν κάποιον να τους σώσει. Θέλω **να σώζονται μόνες τους** (όπως και για τα αγόρια μου) και **αργότερα να σώζουν κι άλλους**.